

Podle čl. 3 odst. 2 zákona z 14. července 1927 č. 125 Sb. mohou politické úřady ukládati tresty na penězích od 10 do 5.000 Kč nebo na svobodě od dvanácti hodin do čtrnácti dnů — bez újmy soudního stíhání — též na všeliké nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení. Policejní řízení trestní koná se o trestných činech, jichž skutková podstata je v tomto zákonném ustanovení vymezena, bez újmy soudního stíhání, tedy samostatně a nezávisle na případném soudním stíhání pachatele pro delikty podrobené podle jiných zákonů trestní pravomoci soudní, takže pachatel může býti pro tutéž skutkovou podstatu stíhán a potrestán jak správním úřadem, tak i soudem, zakládá-li inkriminovaný čin veškeré pojmové náležitosti jak policejního deliktu, tak i deliktu stíhaného soudně. Táž skutková podstata trestného činu může tedy — se zřetelem na výslovné ustanovení zákonné — vésti ke konkurenci dvojího trestního stíhání a odsouzení pachatele (srov. nález ze 17. května 1932 č. 8178, Boh. A 9903/32). Nebylo by tedy naříkané rozhodnutí stíženo nezákonností ani tehdy, kdyby mu byla položena za základ skutková podstata, pro kterou st-1 byl již potrestán soudem trestním. Tím méně lze mluvit o nezákonnosti nař. rozhodnutí s uvedeného hlediska, když st-1 — jak sám uvádí — trestním soudem odsouzen vůbec nebyl. —

Zbývá námitka obracející se proti správnosti názoru žal. úřadu, že ani úplná opilost nezbavuje pachatele zodpovědnosti za trestný čin stíhaný správními úřady. V tomto směru je nutno dáti stížnosti za pravdu.

Nss vyslovil a odůvodnil v nálezu z 3. ledna 1935 č. 23.676/34 Boh. A 11.638/35 právní názor, že osobě, která se dopustila ve stavu nepřičetném přestupku stíhaného správními úřady, nelze za tento přestupek — není-li arciť výslovné normy opačné — uložit trest. Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě a na místě odůvodnění odkazuje podle § 44 jedn. řádu na důvody uvedeného nálezu. Osobu úplně opilou je s hlediska trestní odpovědnosti pokládati za osobu nepřičetnou, neboť i jí se nedostává způsobilosti rozpoznávací a způsobilosti disposiční, takže nemůže býti hnána k zodpovědnosti za čin, kterého se dopustila v tomto stavu částečného zbavení smyslů.

Podle toho, co bylo uvedeno, je nesprávný právní názor žal. úřadu, že ani úplná opilost nezbavuje pachatele zodpovědnosti za trestný čin stíhaný správními úřady. Poněvadž pro tento nesprávný právní názor žal. úřad odepřel v konkrétním případě se zabývá obranou st-le, že přestupku, o který jde, se dopustil ve stavu úplné opilosti, musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zákona o ss.

č. 12.770.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. * Ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. o úsporných opatřeních personálních je kryto zákonem. — II. * »Stálým výdělečným příjmem, podrobeným dani důchodové«,

**který má poživatel státního odpočivného (zaopatřovacího) platu v e-
dle tohoto, rozumí se v ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb.
příjem v onom kalendářním (berním) roce, za který se výplata odpočiv-
ného platu snižuje.**

(Nález z 11. února 1937 č. 12.200/36.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 12.405/36, ad II. Boh. A 12.129/
35 a 12.540/36.

Věc: JUDr. Viktor W. v Chomutově proti rozh. min. nár. obrany
v Praze z 14. července 1934 o snížení vojenských zaopatřovacích po-
žitků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro
nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím snížilo min. nár. obrany st-li na zá-
kladě § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. vojenské zaopatřovací platy o po-
lovinu výdělečného příjmu, poněvadž podle vlastního prohlášení z 5.
března 1934 měl v roce 1933 kromě vojenských zaopatřovacích platů
ještě jiný výdělečný příjem 20.000 Kč z vlastní advokátní kanceláře.
Toto rozhodnutí označil žal. úřad za prozatímní, vysloviv, že bude pře-
zkoumáno a podle potřeby změněno, jakmile bude zjištěno, že st-lův
výdělečný příjem, zdaněný v roce 1934 (a dalších), byl jiný, než jak
shora uvedeno.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí řídil se nss
těmito úvahami:

Stížnost namítá především, že vlád. nař. č. 252/1933 Sb., o které
je nař. rozhodnutí výhradně opřeno, překročuje zmocňovací zákon,
který — jak patrně již z doby jeho trvání a jeho účelu — zmocňuje
vládu pouze k takovým opatřením, jež podle doby jejich závaznosti a
podle jejich účelu jsou v jasném poměru k mimořádným domácím i za-
hraničním hospodářským poměrům, kdežto nařízení chce bez ohledu
na to měnit trvale služební právo v neprospěch vysloužilců, což by se
mohlo státi pouze zákonem. Námitku tuto neshledal nss — zkoumaje
platnost vlád. nař. č. 252/1933 Sb. zároveň i z moci úřadu — důvodnou.

Otázkou, zda vlád. nař. č. 252/1933 Sb. překročuje zmocnění dané
vládě v § 1 zákona č. 95/1933 Sb. o mimořádné moci nařizovací, resp.
zákona č. 206/1933 Sb., kterým zmocnění dané vládě prvním zákonem
do dne 15. listopadu 1933 bylo prodlouženo do 30. června 1934, a to
tím, že stanoví snížení služebních a odpočivných platů na dobu ne-
omezenou, tedy trvale, zabýval se nss s hlediska ustanovení §§ 8 a 9
cit. vlád. nař. již v nálezu z 16. května 1936 č. 10.235/36 Boh.
A 12.405/36. V tomto nálezu dospěl nss k závěru, že nelze shledati
překročení rámce cit. zákonů, na základě nichž bylo vlád. nař. č. 252/
1933 Sb. vydáno a jichž se také ve svém úvodu dovolává, v tom, že
neomezilo platnost ustanovení §§ 8 a 9 jen na dobu do konce roku
1934, tedy dobu časově omezenou, jako to učinilo v § 17 odst. 2 v pří-
čině ustanovení §§ 1—6 téhož vlád. nař. Na názoru vysloveném v cit.
nálezu setrvává nss i v případě st-lově, nemaje důvodu od něho se

uchýliti, a odkazuje proto podle § 44 jedn. řádu na bližší odůvodnění onoho nálezu. Na tom nic nemění, že ve věci st-lově běží o snížení odpočivných platů podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., kdežto v případě řešeném cit. nálezem nss šlo o snížení služebních a odpočivných platů podle ustanovení §§ 8 a 9 téhož vlád. nař., protože v otázce, která je na sporu, není mezi těmito ustanoveními a předpisem § 7 vlád. nař. žádného rozdílu (§ 17 odst. 2 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. a contrario).

Než ani další námitce stížnosti nemohl nss dáti za pravdu, pokud se snaží dovoditi, že § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. mluvící o »stálém« výdělečném příjmu má na zřeteli také příjem »nestálý« a rozumí stálým výdělečným příjmem, podrobeným dani důchodové, toliko příjem, který každého měsíce neb aspoň v každém roce je stejný, určitý a nemění se. Takového stálého příjmu st-l jako advokát nemá, poněvadž se mění jeho příjem od měsíce k měsíci, případně rok od roku a není vyloučeno, že v roce 1934 nebude míti vůbec žádných příjmů dani důchodové podrobených.

Také otázkou, co rozumí vlád. nař. č. 252/1933 Sb. pod pojmem »stálého« výdělečného příjmu v § 7, zabýval se nss již v nálezu z 12. listopadu 1935 č. 13.859/35 Boh. A 12.129/35 (srov. též Boh. A 12.540/36 k stejnému pojmu »stálého výdělečného příjmu« v § 15 zákona č. 204/1932 Sb.), jímž vyslovil, že vzhledem k úsporné tendenci své užívá cit. nař. pojmu »stálý« příjem ve smyslu toho slova nejširším a zahrnuje tedy při nejmenším aspoň takový příjem, který t ř e b a v r ů z n é v ý š i a v n e s t e j n ý c h i n t e r v a l e c h o p a k u j e s e p ř e c e v u r č i t ý c h s p r á v n í c h , r e s p . d a ň o v ý c h o b d o b í c h , t e d y p ř í j e m , k t e r ý n e l z e p o v a ŝ o v a t i z a n e u r č i t ý , j e d n o r á z o v ý a p l y n u t í m s p r á v n í h o (d a ň o v é h o) o b d o b í z a n i k a j í c í .

Příjem plynoucí advokátu z provozování advokacie, tedy z činnosti stálé, vyhovuje nepochybně požadavkům stálosti výdělečného příjmu po rozumu § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., jak právě byly vyloženy, a je proto nerozhodno, že se od měsíce k měsíci nebo rok od roku co do výše mění, poněvadž ve své podstatě a ve svém ročním souhrnu zůstává přec jen stálým vedlejším výdělečným příjmem st-lovým, bez ohledu na jeho výši. Že by vlád. nař. č. 252/1933 Sb. chtělo pojmem »stálého« příjmu výdělečného, důchodové dani podrobeného, zachytiti jen ty poživatele zaopatřovacích platů, kteří mají v každém měsíci nebo v každém roce stálý určitý plat, nelze z nařízení toho nijak vyvoditi.

Konečně namítá snižnost, že dokud úřadu není známo, jaký výdělečný příjem st-l v roce 1934 má, že nemůže mu zaopatřovací platy snižovati, protože by to bylo contra bonos mores, a to ani prozatímně s dodatkem, že snížení bude zrušeno, dokáže-li st-l, že jeho příjmy nedosáhly výše 20.000 Kč, protože důkaz takový může provésti teprve koncem roku 1935, až berní správa vydá rozhodnutí v příčině daně důchodové, a do té doby nemůže s rodinou žíti o hladu, nevynese-li mu kancelář nějakého příjmu. V tomto směru bylo stížnosti přisvědčiti.

Předpis § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., kterým byl změněn § 15 zákona č. 204/1932 Sb., zní: »Má-li poživatel (poživatelka) státního od-

počivného (zaopatřovacího) platu vedle odpočivných (zaopatřovacích) platů stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové, sníží se výplata odpočivných (zaopatřovacích) platů o polovinu částky výdělečného příjmu. Tímto snížením nesmí úhrn odpočivných (zaopatřovacích) platů a výdělečného příjmu klesnouti pod částku 24.000 Kč ročně, do kteréžto částky se nepočítají výchovné, přídavky na děti a příspěvky na výchovu.« Podle svého znění určuje tedy tento předpis, že lze provést snížení státního odpočivného platu poživatele, který má vedle tohoto platu ještě jiný stálý výdělečný příjem důchodové dani podrobený, jen za ten rok, ve kterém poživatel takový vedlejší výdělečný příjem skutečně má (arg. slova »má-li.... vedle....«), a že tedy, má-li výplata odpočivného platu býti o polovinu výdělečného příjmu snížena, musí především býti zjištěn skutkový předpoklad tohoto snížení, zejména v tom směru, zda a jaký výdělečný, důchodové dani podrobený příjem měl pensista za onen kalendářní rok, za který se mu výplata odpočivných platů snižuje.

Správnosti tohoto názoru svědčí i skutečnost, že snížení odpočivného platu předpokládá vedlejší stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové. Podkladem vyměření daně důchodové je však podle § 4 odst. 1 zákona č. 76/1927 Sb. o přímých daních důchod, resp. příjem ve smyslu § 1 bodu 2 lit. b) a § 10 cit. zákona za onen kalendářní rok, ve kterém bylo důchodu toho skutečně dosaženo (t. zv. rok berní). Nelze proto přihlížeti při krácení odpočivných platů státního zaměstnance k příjmu, kterého bylo docíleno v některém roce předcházejícím. Kdyby při snížení odpočivných platů podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. neměl býti rozhodným stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové právě za onen rok, ve kterém má býti snížen odpočivný plat, chyběl by vůbec podklad, resp. přesné vodítko pro to, za který berní rok má býti vzat v úvahu výdělečný příjem při snižování státního odpočivného platu, a mohlo by výdělečného příjmu za některý předcházející berní rok býti použito k snižování odpočivného platu po více let, což by se zajisté přičilo úmyslu zákonodárcovu.

V daném případě však žal. úřad, prováděje snížení st-lových odpočivných platů za rok 1934, nezjistil, jaký výdělečný dani důchodové podrobený stálý příjem st-l v tomto kalendářním jakožto berním roce měl, a vzal za podklad snížení odpočivných platů příjem výdělečný zjištěný za rok předcházející, t. j. za rok 1933, třeba tak učinil jen prozatímně. Pro případné prozatímní snižování odpočivných platů státního zaměstnance na podkladě příjmu, který měl v některém dřívějším roce, než za který se výplata snižuje, není však ve vlád. nař. č. 252/1933 Sb. žádné zákonné opory.

Č. 12.771.

Samospráva obecní: * Stavební poplatky podle § 28 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb., resp. vlád. nař. č. 143/1922 Sb. lze předpisovat pouze z úkonů, které předsevezme jako úřad stavební orgán